

hedskollegiet maatte kunne være beroligende, idet man vel tør gaa ud fra den Forudsætning, at Sundhedskollegiet vil være den Sidste, som med Tjæne kan mistænkes for Tilbøjelighed til at ville aabne Sluser for Overstrømninger eller Indstrømninger fra Udlandet, og det hvad enten man tænker paa nordlige eller sydlige Naboer. Naar man ligeledes har talt om den Varme, hvormed jeg havde udtalt mig imod det foreliggende Forslag, da forekommer det mig, at ærede Medlemmer virkelig maa være saa villige til indrømme, at naar gjentagne Gange et Forslag, som Justitsministeren har tilladt sig at fremkomme med, indirekte stemples som gaaende ud paa noget Uværdigt, Utilbørligt, ja Usømmeligt, saa er det ikke blot forsvarligt, men det forekommer mig næsten uundgaaeligt, at Justitsministeren ligeledes omtaler den Sag med nogen Varme. I Dvrigt skal jeg ikke nærmere komme ind paa Realiteten af Sagen; jeg tror, at jeg derom har sagt tilstrækkeligt. Kun to Bemærkninger skal jeg endnu tillade mig. Den ene er den, at jeg selvfølgelig ikke har kaldet en Ytring, som det ærede 2de Medlem for 10de Kreds (Jensen) har gjort til sin, for Løs og uvederhæftig; det kunde ikke falde mig ind, og for saa vidt altsaa var Henviisningen til de Steder, hvor jeg jeg kunde finde Bestyrkelse for Beretningens Rigtighed, overslødig. Jeg sagde, at jeg havde nok set, at der offentlig var fremkommet Beretning om det Skete, men at denne Beretning i det Hele har Krævet af at være Løs og uvederhæftig, og at der blandt Andet dertil ogsaa var fremsat den Betragtning, som det ærede Medlem citerede. Min anden og sidste Bemærkning er den, at jeg ikke tror, at man kan berolige sig med den Betragtning, at der ikke vil være nogen Brug for den Bemyndigelse, som jeg gjentagende udbeder for Regjeringen paa dette Punkt. Man kan ikke uden videre tro, at der ikke skulde være Trang for fremmede Læger i Landet. Man maa erindre, at Landet omfatter ikke blot det egentlige Kongerige, men ogsaa fjerne Dele af Niget, og jeg tror ikke, at man kan være saa aldeles sikker paa, at der ikke f. Ex. kunde blive meget god Brug for fremmede Læger paa Færøerne; det er blot for at nævne et Exempel, at jeg anfører dette. Men dernæst skal jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at selv om man ikke maatte være enig med mig deri, at det vilde være, jeg fristes til at sige, lidet passende at henvise fremmede Capaciteter til at kunne faae Afgang til at udføre Lægepraxis her i Landet ved Hjælp af Lovforslagets § 3 — det er jo en Smags Sag —, saa vil man dog vist give mig Ret deri, at det vel kunde tænkes, at en Fremmed, der fornemmelig er Specialist og ønsker at komme til at virke her i Landet, vel kunde ønske ikke saaledes at være indskrænket i sin Virksomhed, naar han overhovedet kom hertil, altsaa ikke være indskrænket til det specielle Fag, for

hvilket Bevillingen gives. Jeg vilde anse det for meget naturligt, om en Specialist, der fornemmelig ønskede at virke som saadan her i Landet, kunde ønske at gaa lidt udenfor det specielle Fag, blandt Andet fordi jeg kan tænke mig Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at trække Grændsen for, hvad der er specielt, og for hvad der er mere almindeligt.

Bloug: Jeg vil dog bede om den ærede Ministers Tilladelse til ikke at have — i det Mindste vil jeg ikke forpligtes til at have Tillid til alle mulige fremtidige Justitsministre. Jeg vil ikke opprippe Forriden, men det kan virkelig hende, at Justitsministeriet kan beklædes paa en Maade, saa at man ikke kan sjanke det fulde Tillid. Jeg fastholder, hvad jeg har sagt, idet jeg nemlig ikke misforstod den høitærede Justitsminister, som om han opfattede Forslaget som et Tillidsspørgsmaal for Regjeringen, men netop opfattede hans Udtalelser saaledes, som han vil have dem opfattede, nemlig at der er Spørgsmaal om Tillid overfor Embedet. Saalange Justitsministeren samner en sagkyndig Medhjælper, kan man ikke have samme Tillid til ham i Lægesaget, som man kan have til ham i det Fag, der er hans eget. For Dvrigt skal det ikke træste mig stort, at den ærede Minister henviste til Sundhedskollegiet, thi jeg ønsker netop Sundhedskollegiets Undergang, og at det afløses af en mere kraftig Autoritet, fallet ved Siden af den høitærede Minister. Jeg har heller ikke kaldt den høitærede Ministers Forslag for usømmeligt, jeg har betegnet det Hele mere som et Anstændighedsspørgsmaal end som et praktisk Spørgsmaal; det maa være en Smags Sag, en Følelsessag. Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Haffner) er jeg særdeles forbunden for den Vægt, han lagde paa den høitærede Ministers sidste Grund, nemlig at der er en Del af Kongens Lande, hvor den af os foreslaaede Bestemmelse vilde volde Vanskeligheder. Saavidt jeg kan tænke mig, er denne Landsdel Bestindien, men denne Lov gjaelder jo ikke for Bestindien. Vi give jo i det Hele ikke Love for Bestindien, ofte give vi ikke engang Love for Færøerne, og dersom den Tilføielse skulde kunne træste den høitærede Minister, at denne Lov ikke gjaelder for Færøerne, saa vilde det vistnok være let at opnaa.

Jensen: Ja, jeg havde misforstaaet det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Haffner), idet jeg troede, det var Island, der skulde lyfsaliggjøres med fremmede Læger. Hvad særlig de nordiske Læger angaar, vil jeg kun sige, at der er overordentlig god Plads i de nordiske Lande for alle de Lægekrafter, der i lang Tid kunne staffles tilveie, eftersom det nordlige Sverrig er aldeles blotet for Læger.